

A decorative border of blue and green marbles with yellow swirls frames the entire page.

cecelia ahern

spomienky zo skla

Niekedy stačí jeden jediný deň
na to, aby človek pochopil,
kým vlastne je.

Spomienky zo skla

CECELIA AHERN

Spomienky zo skla

slovart

Copyright © Greenlight Go 2015

First published in Great Britain by HarperCollinsPublisher 2015

Translation Sonia Greer © Sonia Greer 2017

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2017

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2891-2

www.slovart.sk

Videl som anjela v mramore, a tak som tesal,
až kým som ho nevyslobodil.

Michelangelo

PROLÓG

Svoje spomienky rozdeľujem do troch kategórií: veci, na ktoré by som rada zabudla, veci, na ktoré zabudnúť nedokážem, a veci, o ktorých som zabudla, že som na ne zabudla, až kým si na ne nespomeniem.

Moja prvá spomienka je na mamu, mala som vtedy tri roky. Boli sme v kuchyni, odrazu schytila čajník a šľahla ho o strop. Držala ho za ucho a vyšmarila ho do vzduchu. Čajník narazil do stropu, praskol a dopadol na stôl, kde sa rozletel na kúsky. Všade navôkol bola hnedá voda a nasiaknuté čajové vrecúška. Neviem, čo tomu predchádzalo, ani čo prišlo potom, ale viem, že za to mohol hnev, hnev na otca. Táto spomienka však nie je dobrou ukážkou maminej povahy, nevykresľuje ju v tom správnom svetle. Už nikdy sa takto nesprávala. Asi preto si na to tak dobre pamätám.

Ako šesťročná som bola svedkom toho, ako tetu Annu pri východe z obchodu Switzer zastavila stráž. Ochrankár s chlpatými rukami sa jej prehrabával v nákupnej taške, z ktorej napokon vytiahol šatku s cenovkou aj s bezpečnostnou višačkou. Čo sa dialo potom, si už nepamätám, teta Anna si

ma totiž kúpila zmrzlinovými pohármi. Pozorovala ma, dúfajúc, že s každým sladkým hltom tá spomienka zo mňa vyprcháva. Spomienka je však živá, a to aj napriek presvedčeniu ostatných, že som si to celé vymyslela.

Môj zubár je chalan, s ktorým som vyrastala. Nikdy sme neboli veľkí priatelia, ale pohybovali sme sa v tých istých kruhoch. Je z neho veľmi vážený muž, rozumný a zásadový. Keď sa naňho pozerám zo zubárskeho kresla, vidím ho ako pätnásťročného fagana, čo raz na párty očural stenu v obývačke a vykrikoval pritom, že prvý anarchista bol Ježiš.

Keď vidím našu zostarnutú učiteľku zo základky, ktorá rozprávala tak potichu, že ju takmer nebolo počuť, spomeniem si, ako hodila banán do triedneho šaša a kričala: „Už mi daj konečne pokoj, daj mi už pokoj!“ Hneď na to sa rozplakala a vybehla von z triedy. Minule som stretla bývalú spolužiačku, a keď som jej tú príhodu spomenula, nemala šajnu, o čom hovorím.

Keď na niekoho spomínam, väčšinou si vybavím dramatické momenty či momenty, pri akých človek odhalí tú časť seba, ktorú väčšinou držal zahalenú.

Mama vraví, že mám schopnosť zapamätať si to, čo ostatní zabudnú. Niekedy je to kliatba. Nikomu sa predsa nepáči, keď si niekto pamätá, čo ste sa snažili pochovať. Som človek, ktorý si vždy po prepítej noci všetko pamätá, zatiaľ čo ostatní dúfajú, že si tie spomienky nechám pre seba.

Podľa mňa si takéto udalosti pamätám preto, že ja som sa tak nikdy nesprávala. Nedokážem si spomenúť na jediný moment, kedy sa zo mňa stala iná verzia môjho ja, na ktorú sa snažím a chcem zabudnúť. Ak ste sa so mnou raz zoznámili, poznáte ma, a tým sa to končí. Fungujem podľa svojich pravidiel a nedokážem byť niekto iný, a to ani v stresových situáciách, kedy by bola psychická vývrтка na mieste. Myslím, že práve preto to pri ostatných tak vnímam a vždy si pamätám, na čo sa oni snažia zabudnúť.

Verím, že aj náhla zmena v ľudskom správaní súvisí s povahou človeka. Tá časť je tam prítomná stále, niekde drieme a čaká na moment, kedy vyjde napovrch. A tak je to aj so mnou.

1

HRA S GUĽÔČKAMI

Spojenci

„Fergus Boggs!“

To boli jediné dve slová z rozhnevanej tirády otca Murphyho, ktorým som rozumel, a aj to iba preto, že je to moje meno. Všetko ostatné bolo v írčine. Mal som päť rokov a v tejto krajine som bol iba mesiac. Zo Škótska som sa sem presťahoval s mamou a bratmi po ockovej smrti. Celé sa to udialo tak rýchlo – to, že ocko zomrel, že sme sa presťahovali –, a hoci som už v Írsku bol, teraz to bolo iné, pretože predtým sme sem chodili iba cez letné prázdniny navštíviť starkú, starkého, strýka, tetku a všetkých mojich bratrancov a sesternice. Inokedy ako v lete som tu ešte nebol. Vyzerá to tu inak. Odkedy sme sem prišli, pršalo každý deň. Stánok so zmrzlinou ani nebol otvorený. Celý bol obložený doskami, akoby ani neexistoval a bol iba výplodom mojej fantázie. Pláž, na ktorú sme chodievali takmer každý deň, teraz vyzerala ako úplne iné miesto a nebola tu ani dodávka s hranolčkami. Aj ľudia vyzerali inak. Boli celí zababušení a tmaví.

Otec Murphy, vysoký, šedivý a široký, stál pri mojej lavici, kričal na mňa a pľul pri tom. Cítil som, ako mi jeho sliny pristali na líci, ale bál som sa ich utrieť, aby ho to náhodou neroz-

čúlilo ešte viac. Pokúsil som sa pozrieť na ostatných chalanov, aby som videl ich reakcie, no odrazu sa zahnal a dal mi facku. Bolelo to, na ruke mal veľký prsteň. Myslel som si, že mi ním porezal líce, ale neodvážil som sa ho dotknúť, aby ma náhodou neudrel ešte raz. Odrazu sa mi začalo chcieť ísť na záchod. Facku som dostal už aj predtým, len nie od kňaza.

Kričal na mňa po írsky a hneval sa, že nerozumiem. Povedal, že by som mal rozumieť, no nejde mi to. Doma som si írčinu veľmi precvičovať nemohol. Mama bola smutná, a tak som ju nechcem otravovať. Bola rada, keď sme len tak spolu sedeli a mojkali sa. Aj mne sa to páčilo, tak som pekné chvíľky nechcel kaziť rozprávaním. A navyše si myslím, že ani ona si írske slová nepamätá. Z Írska sa odsťahovala veľmi dávno, keď odišla robiť opatrovateľku do Škótska a spoznala sa tam s ockom. Vtedy írčinu vôbec nepoužívali.

Kňaz chcel, aby som po ňom opakoval, ale ja som ledva dýchal. Nedokázal som zo seba dostať takmer nič.

„Tá mé, tá tú, tá té, tá sí.“

„HLASNEJŠIE!“

„Tá muid, tá sibh, tá siad.“

Keď prestal kričať, v triede nastalo ticho. Spomenul si na triedu plnú chlapcov v mojom veku, ako počúvajú. Pri každom slove som sa zajakával a on im hovoril, aký som hlúpy. Celý som sa triasol, bolo mi zle, potreboval som ísť na záchod. Nakoniec som nabral odvahy a povedal mu to. Tvár mu sfialovala, a vtom som si všimol kožený opasok. Šľahol ma ním po ruke, a až neskôr som sa dozvedel, že vo vrstvách sú všité malé mince. Povedal mi, že mi dá po každej ruke „šesť najlepších“. Tá bolesť bola neznesiteľná a bolo mi treba ísť na záchod. Nevydržal som to. Čakal som, že sa chlapci začnú smiať, ale nič. Všetci mali sklonené hlavy. Možno sa rozosmejú neskôr, možno im to ešte nedošlo. A možno len boli radi, že nie sú na mojom mieste. Hanbil som sa a aj on na mňa kričal, že by som sa mal hanbiť. Potom ma za ucho vytiahol z triedy, aj to poriadne bolelo, ťahal ma po chodbe

preč, až ma napokon sotil do tmavej miestnosti. Zabuchol za sebou dvere a nechal ma tam.

Keďže nemám rád tmú, nikdy som ju nemal rád, rozplakal som sa. Mal som mokré nohavice, moč mi stiekol až do ponožík a topánok, nevedel som, čo s tým. Vždy mi ich vymenila mama. Čo mám robiť? V miestnosti nebolo žiadne okno a nič som nevidel. Dúfal som, že ma tu nebude držať prídlho. Oči sa mi postupne prispôsobili tme a spod dverí trošku prenikalo svetlo. Bol som v komore. Videl som tam rebrík, vedro a mop bez rúčky, len handru. Neprijemne to tam zapáchalo. Visel tam bicykel bez reťaze. Boli tam gumáky, ale nehodili sa k sebe, keďže boli na tú istú nohu. Nechápal som, prečo ma tam strčil, a ani som netušil, na ako dlho. Ktovie, či ma bude mama hľadať.

Zdalo sa mi, že ubehla celá večnosť. Zatvoril som oči a začal si spievať pesničky, ktoré si so mnou spieva mama. Nespieval som príliš nahlas, aby ma náhodou nepočul a nemyslel si, že sa zabávam. To by ho ešte viac nahnevalo. Nie sme tu na to, aby sme boli vodcami, ale na to, aby sme slúžili. To ma nenaučil ocko. Ten mi vravel, že som prirodzený vodca, že môžem byť čímkoľvek, čím len budem chcieť. Chodieval som s ním na poľovačky. Naučil ma všetko. Dokonca ma nechal ísť prvého, aby som nás viedol. Spieval o nás aj pesničku: „Pozri, kto nás vedie, pozri, kto nás vedie, Fergus nás vedie, tra-la-la-la-la.“ Pohmkával som si ju, ale bez slov. Kňazovi by sa určite nepáčilo, keby počul, že som vodca. Tu nesmieme byť tým, čím by sme chceli byť. Musíme byť tým, čím nám povie. Spieval som si pesničky, ktoré mi spieval ocko, keď mi dovolil zostať dlhšie hore a počúvať ho. Na urasteného muža mal jemný hlas a niekedy pri speve aj plakal. Nikdy mi nepovedal, že plačú len malé deti, tak ako to povedal kňaz. Vravieval, že plačú smutní ľudia, tak som si tam spieval a snažil sa neplakať.

Odzrazu sa otvorili dvere. Utiahol som sa, lebo som sa bál, že je to zas on aj s koženým opaskom. Nebol to on. Bol to

mladší kňaz s prívetivým pohľadom, ktorý ma vyučoval ľudskú výchovu. Zatvoril za sebou dvere a čupol si ku mne.

„Ahoj, Fergus.“

Pokúsil som sa odpovedať, ale nič zo mňa nevyšlo.

„Niečo som ti priniesol. Škatuľku červeniek.“

Mykol som sa, keď kňaz nastrčil ruku. „Neboj sa, sú to len sklenené guľôčky. Už si sa niekedy hral s guľôčkami?“

Pokrútil som hlavou. Roztvoril dľaň, v ktorej sa ligotali štyri červené rubíny.

„Keď som bol malý, veľmi rád som sa s nimi hrával,“ povedal potichu. „Dal mi ich môj starký. Škatuľka červeniek, povedal, a sú len pre teba. Tú škatuľku už nemám, čo je škoda, teraz by mala dosť veľkú hodnotu. Poradím ti, Fergus, vždy si odlož aj balenie. No ale nechal som si aspoň tie guľôčky.“

Popri dverách niekto prešiel. Podlaha sa otriasala a vŕzgala. Kňaz sa pozrel k dverám. Keď sa kroky vzdialili, otočil sa ku mne a ešte tichším hlasom mi povedal: „Buď do nich cvrn-gáš alebo štu-cháš.“

Pozoroval som ho, ako jemne cvrngol do guľôčky. Tá sa na drevenej podlahe rýchlo rozkotúlala. Červenka, odvážna a krásna, sa rozligotala, keď sa v nej zachytil odraz svetla. Zastala mi pri nohe. Báľ som sa ju zdvihnúť, a okrem toho ma ešte stále boleli ruky, ktoré som ledva dokázal zovrieť. Zbadal to a zvrátil tvár.

„Teraz to skús ty,“ povedal.

Vyskúšal som to. Najprv mi to veľmi nešlo, pretože sa mi nedali zovrieť dlane tak, ako mi to ukázal, ale postupne sa to zlepšovalo. Potom mi ukázal aj iné spôsoby. Ďalší sa volá štu-chanie. Hoci podľa neho ide o náročnejší spôsob, mne sa pozdával viac a išiel mi lepšie. Keď ma pochválil, musel som si zahryznúť do pery, aby som sa prestal usmievať.

„Guľôčky majú rôzne prezývky,“ vysvetľoval mi a znova si ku mne čupol a ukázal mi ich. „Niekto ich volá sklenky, niekto mramorky, strelci, ale s bratom ich voláme spojenci.“

Spojenci. To sa mi páči. Ešte aj tu, kde som bol sám zamknutý v miestnosti, som mal spojencov. Cítil som sa ako vojak. Ako vojnový zajatec.

Vážne sa na mňa pozrel. „Keď mieriš, je najdôležitejšie, aby si sa uprene pozeral na cieľ. Oko totiž riadi mozog a mozog riadi ruky. Pamätaj si to. Vždy sa pozeraj na cieľ, Fergus, a rozum to už zariadi.“

Prikývol som.

Zazvonilo, hodina sa skončila.

„Dobre,“ postavil sa a oprášil si zaprášené rúcho. „Mám hodinu. Ty tu pekne sed. Už by to nemalo trvať dlho.“

Prikývol som.

Mal pravdu. Nemalo by to trvať dlho... ale trvalo. Otec Murphy ma tam nechal celý deň. Znova som sa vycikal do nohavíc, keďže som sa bál zaklopať na dvere a niekoho zavolať, ale už mi to bolo jedno. Som predsa vojak, vojnový zajatec a mám spojencov. Donekonečna som v tej maličkovej miestnosti, v tomto mojom malom svete, s túžbou dosiahnuť najväčšiu zručnosť a presnosť v guľôčkach na celej škole, trénoval. Poriadne to chalanom ukážem! Určite budem lepší ako oni.

Guľôčky som si schoval do vrečka, takže nabudúce, keď ma sem otec Murphy zatvorí, budem trénovať celý deň. Dokonca som si sem medzi hodinami priniesol oblúkovú tabuľu. Bol to kus kartónu so siedmimi vyrezanými oblúkmi. Vyrobil som si ju zo škatule z kukuričných lupienkov, ktorú som našiel v koši v triede pani učiteľky Lynchovej. Bolo to potom, čo som videl chalanov s peknými tabuľami z obchodov. Stredný oblúk mal číslo 0 a oblúky po stranách 1, 2, 3. Tabuľu som oprel o náprotivnú stenu a strieľal som od dverí. Zatiaľ som presne nevedel, ako sa to vlastne hrá, ale trénovať cvrnganie som už mohol. Konečne budem v niečom lepší ako moji bratia.

Ten prívetivý kňaz v škole dlho neostal. Rozhlásili o ňom, že sa bozkával so ženami a že pôjde do pekla. Mne to však nevadilo. Venoval mi moje prvé guľôčky, moje červenky. V temnej fáze môjho života mi dal mojich spojencov.

2

PLAVÁRENSKÝ PORIADOK

Behať je zakázané!

Dýchaj.

Niekedy si musím pripomenúť, aby som dýchala. Človek si myslí, že je to vrozený ľudský inštinkt, no nie je. Keď sa nadýchnem, zabudnem vydýchnuť a odrazu mi stuhne celé telo, srdce sa mi rozbúši, stiahne mi hruď a myseľ mi zaplavia otázky. Čo sa to deje?

Chápem teóriu dýchania. Vzduch, ktorý vdýchnem, by sa mal dostať úplne dole do brucha, pod bránicu. Dýchaj uvoľnene. Dýchaj rytmicky. Dýchaj potichu. Robíme to už od narodenia, hoci nás to nikto neučil. A mňa teda mal. Pri šoférovaní, nakupovaní, práci, pritom všetkom sa niekedy pristihnem so zadržaným dychom a čakám, čo sa stane. Čo by to malo byť, to naozaj neviem, pretože nech je to čokoľvek, nikdy sa to nedostaví. Iróniou je, že práve pri dýchaní, pri ktorom by som mala vzhľadom na svoju prácu excelovať, zlyhávam. Som plavčička. Plávanie mi ide dobre, nenamáham sa, skôr mám pritom pocit slobody. Najdôležitejšie je pri ňom načasovanie. Na zemi sa raz nadýchnem a raz vydýchnem, ale pod vodou dokážem dosiahnuť pomer jednej ku trom, takže dýcham pri každom treťom zábere. Jednoduché. Nemusím na to ani myslieť.

Dýchať som sa musela naučiť, keď som bola prvýkrát tehotná. Povedali mi, že to bude dôležité pri pôrode. A skutočne aj bolo. Pôrod je rovnako prirodzený ako dýchanie. Pre mňa však dýchanie rozhodne nie je prirodzená záležitosť. Neustále mám nutkanie zadržiavať dych. No pri zadržanom dychu sa dieťaťko nenarodí. Verte mi, mám to overené. Keďže manžel dobre vedel, ako dobre sa cítim vo vode, nabádal ma na pôrod do vody. Dostať ma do môjho prirodzeného prostredia, do vody, mi pripadalo rozumné. Akurát že sedieť vo veľkom detskom bazéniku uprostred obývačky nie je ani trochu prirodzené, a navyše by si svet spod hladiny vychutnalo moje bábätko a nie ja. Naozaj rada by som sa s ním vymenila. Prvý pôrod sa skončil rýchlou cestou do nemocnice a urgentným cisárskym rezom. A vlastne, ďalšie dve bábätká prišli na svet rovnako, akurát že to neboli urgentné prípady. Zdalo sa, že vodná bytosť, ktorá už od svojich piatich rokov dávala prednosť životu pod vodou, sa nedokázala vyrovnáť s ďalším z najprirodzenejších životných aktov.

Pracujem ako plavčíčka v exkluzívnom domove dôchodcov. Je to niečo ako štvorhviezdičkový hotel s dvadsaťštyrihodinovou starostlivosťou. Pracujem tu už sedem rokov, s výnimkou času na materskej. Na stoličke plavčíčka sedím päť dní v týždni od deviatej ráno do druhej poobede a pozorujem ľudí. Je to neustály tok monotónnosti a nehybnosti. Nikdy sa nič nedeje. Zo šatní sa vynárajú telá ako chodiace dôkazy plynutia času: ovisnutá koža, prsia, zadky a stehná, niektoré suché a šúpajúce sa následkom rôznych chorôb. Tí, čo sú dlhodobo pripútaní na lôžko či na vozík, neskrývajú svoje ubolené vredy a preležaniny, iných zase ako vyznamenania za odžitý roky zdobia starecké škvrny. Každodenne sa objavujú nové kožné výrastky. Uvedomujem si, s čím sa bude moje telo po troch deťoch v budúcnosti trápiť. Na ľudí s individuálnou fyzioterapiou dohliadam len naoko, v podstate iba pre prípad, že by sa ich terapeut utopil.

Za celých sedem rokov som musela skočiť do vody len párkrát. Je to tu pokojné. Rozhodne nič v porovnaní s miestnou

plavárňou, kam každú sobotu vodím svojich chlapcov a odkiaľ človek odchádza s ubolenou hlavou od kriku, ktorý sa ozýva z preplnených skupinových hodín.

Potláčam zívnutie, zatiaľ čo skoro ráno pozorujem prvú plavkyňu. Mary Kellyová, vodný bager, pláva svoj obľúbený štýl – prsia. Pomaly a hlučne svojimi stopäťdesiatimi centimetrami a stosedemdesiatimi kilami vytláča vodu, akoby sa snažila vyprázdniť bazén. Zvláda to bez toho, aby si čo i len raz ponorila tvár. Sú tu vždy tí istí ľudia v ten istý čas. Čoskoro sa tu ukáže pán Daly, potom pán Kennedy, tiež známy ako Kráľ motýľov, ktorý sa považuje za experta, potom sestry Eliza a Audrey Jonesové, ktoré dvadsať minút klusajú po šírke z jedného plytkého konca na druhý. Neplavec Tony Dornan sa bude v plytkej časti pri schodoch ako o život držať plaváka, akoby bol zavesený na záchrannom člene. Pohrávam sa s plaveckými okuliarmi, rozmotávam remienok a pripomínam si, že mám dýchať a vytlačiť ten sužujúci pocit v hrudi, ktorý ma opúšťa, keď nezabudnem vydýchnuť.

Presne o 9:15 vyjde pán Daly zo šatne a stúpi na dlaždice. Má nevkusné bledomodré tesné plavky, ktoré v mokrom stave odhalia každý detail. Okolo očí, na lícach aj na podbradku má ovisnutú kožu, takú priesvitnú, že mu je vidno takmer každú žilku v tele, ktoré má pokryté modrinami aj z tých najjemnejších buchnutí. Skrútené zožltnuté nechty prstov na nohách sa mu bolestivo vrývajú do kože. Utrápené sa na mňa pozrie a napraví si plavecké okuliare. Prešuchce sa popri mne bez toho, aby povedal dobré ráno, a tak ako každý deň, aj dnes ma ignoruje a pridrižiava sa kovového zábradlia, akoby sa mal každú chvíľku pošmyknúť na dlaždiciach oprskaných Mary Kellyovou. Predstavím si ho na dlaždiciach s popraskanými kosťami vytrčajúcimi cez tenulinkú kožu.

Jedným okom dávam pozor naňho, druhým na Mary, ktorá pri každom tempe vzdychá ako Mária Šarapová. Pán Daly dorazil ku schodom, chytil sa zábradlia a pomaly sa ponoril do vody. Vo chvíli, keď sa ho dotkne chlad, nosné dierky sa mu

rozšíria. Pozrie sa, či sa naňho dívam. Keď sa naňho pozerám, len leží na chrbte ako mŕtva zlatá ryбка, a keď nie, tak ako dnes, si ponorí pod vodu celé telo aj hlavu a rukami sa pridŕža okraja bazéna. V plytkej časti bazéna je na kolenách a pokúša sa utopiť. Je to na dennom poriadku.

„Sabrina,“ upozornil ma Erik, môj nadriadený, z kancelárie za mnou.

„Vidím ho.“

Podišla som k pánovi Dalymu, chytila ho pod pazuchu a vytiahla z vody. Bol ľahučký, takže som s tým nemala problém. So šialeným pohľadom v plaveckých okuliároch a s veľkou zelenou bublinou sopla v pravej nosnej dierke lapá po dychu. Zložil si plavecké okuliare, ušomraný a roztrasený od rozčúlenia, že som mu opäť prekazila jeho plán, z nich vylieva vodu. Tvár má fialovú a hrudník sa mu rýchlo nadvihuje a klesá. Pripomína mi môjho trojročného syna, ktorý sa vždy schová na to isté miesto, a keď ho tam nájdem, veľmi sa hnevá. Nič nepoviem, len sa pomaly vrátim k stoličke. Takto to chodí každý deň. Nič iné sa tu nikdy nedeje.

„Veľmi si sa neponáhľala,“ povedal Erik.

Nie. Možno mi to trvalo o sekundu dlhšie ako inokedy. „Nechcela som mu pokaziť zábavu.“

Erik sa usmial, no akože pohoršene pokrútil hlavou. Pracuje tu so mnou už od otvorenia domova, ale predtým bol skôr ako Mitch Buchannon z Baywatchu, lebo bol plavčíkom v Miami. Mama ho však na smrteľnej posteli dotiahla späť do Írska, a keďže prežila, považoval za správne zostať. Niekedy žartuje, že ho mama prežije, ale všimla som si uňho akúsi nervozitu z toho, že by to tak skutočne mohlo byť. Myslím si, že čaká, kým zomrie, aby mohol žiť svoj život, ale keďže už má blízko k päťdesiatke, obáva sa, že k tomu nikdy nedôjde. Podľa mňa sa s touto pauzou v živote, ktorú si naordinoval sám, vyrovnáva predstavami, že je ešte stále v Miami. Aj napriek tomu sebaklamu mu niekedy závidím, ako si dokáže nahovoriť, že žije ďaleko v exotike. A vďaka tomu je jeden z najšťastnejších